

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413226156
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4413226156.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v právnej veci žalobkyne: G. Y. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., H. XX, zastúpená: JUDr. Martin Ganczner, advokát so sídlom Nové Zámky, Forgáčova bašta 7, proti žalovanému: U. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., X. Q. XXX/XX, zastúpený: JUDr. Pavol Polakovič, advokát so sídlom Bratislava, Detvianska 14, o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do zaplatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 8. októbra 2019, č. k. 5Csp/88/2017-158, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. **potvrdzuje.**

Žalobkyni voči žalovanému priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvej inštancie) rozsudkom z 8. októbra 2019, č. k. 5Csp/88/2017-158 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do 16.05.2012, zo sumy 3.000 eur od 17.05.2012 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok).

1.2. Žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 500 eur od 17.05.2012 do zaplatenia zamietol (II. výrok).

1.3. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2.1. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobkyňa sa žalobou doručanou súdu dňa 28.10.2013 domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 3.500 eur s príslušenstvom titulom zmluvy o pôžičke. K žalobe pripojila potvrdenie o výške pôžičky zo 06.12.2011. Tunajší súd vo veci rozhodol v poradí prvým rozsudkom č. k. 5Csp/88/2017-37 zo dňa 12.10.2017 tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal na úhradu žalovanej sumy 3.500 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do zaplatenia.

2.2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že v priebehu konania potvrdil, že si požičal od žalobkyne sumu 5.500 eur, z ktorej jej už sumu 2.000 eur vrátil. Uviedol, že sa obe strany zhodli na tom, že žalobkyňa súhlasila s tým, že sa presunie termín splatnosti sumy 3.500 eur na 14.12.2012. Podľa jeho názoru sa súd vôbec nezaoberal, akú pôžičku žalobkyňa poskytla žalovanému a bolo povinnosťou súdu zaoberať sa tým, či nešlo o spotrebný úver, čo má vplyv na to, či súd mal alebo nemal dať možnosť žalovanému splácať dlžnú sumu. Ďalej žalovaný v odvolaní uviedol, že podľa neho sa mal súd zaoberať tiež tým, kedy malo prísť k úhrade dlžnej sumy po spísaní potvrdenia zo dňa 06.12.2011, keďže z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že účastníci si dohodli

neskorší termín splatnosti, a to k 14.12.2012. Tým, že súd zaviazal žalovaného zaplatiť úrok z omeškania od 15.12.2011 pochybil a pochybil tiež tým, že určil úrok 9 %, aj keď k 14.12.2012 bol úrok vo výške 8,75 %. A najzávažnejším pochybením zo strany súdu bolo to, že spochybnil, že išlo o spotrebný úver, ktorý mal umožniť žalovanému splácať v splátkach tak, aby celú dlžnú sumu uhradil do 2 rokov. Vytykal súdu, že sa nezaoberal tým, že žalovaný je ťažko chorý a nevie si požičať, resp. zarobiť dlžnú sumu tak, aby ju mohol zaplatiť v celosti. Žalovaný súčasne vyhlásil, že je ochotný dlžnú sumu uhradiť, avšak žiadal súd, aby mu svojim výrokom umožnil dlžnú sumu splácať. Žiadal odvolací senát o zmenu rozhodnutia tak, že umožní žalovanému splácať dlžnú sumu v splátkach delených na 12 mesiacov a taktiež zväží, či je potrebné zaviazat' žalovaného na úrok z omeškania a ak by aj zväzil, malo by to byť až od konca roku 2012 v úrokovej sadzbe, ako to prikazuje zákon.

2.3. K odvolaniu sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá ho považovala za neopodstatnené, nedôvodné a nestotožnila sa s názormi v ňom uvedenými. Mala za to, že súd správne vyhodnotil skutkový a právny stav, vec správne právne posúdil a rozhodol. Uviedla, že v žiadnom prípade nešlo o spotrebný úver, keďže žalovanému prenechala peniaze na základe dohody, ktorá bola v konaní správne posúdená ako zmluva o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka a išlo o zmluvu o pôžičke medzi dvomi fyzickými osobami. Záväzok medzi žalobkyňou a žalovaným nespĺňa obligatórne náležitosti spotrebného úveru. Podľa žalobkyne boli správne posúdené aj úroky z omeškania, keďže žalovaný mal svoj dlh splatiť najneskôr do 14.12.2011. Úroky z omeškania boli žalobkyňou správne uplatnené v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 vyhl. č. 87/1995 Z. z., podľa ktorých je výška úrokov z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu meškania. Výška požadovaných úrokov z omeškania bola v konaní preukázaná potvrdením banky, pričom hlavná refinančná operácia je podľa § 17 ods. 1 zákona č. 659/2009 Z. z. o zavedení eura základnou úrokovou sadzbou ECB. Hlavná refinančná operácia bola k 14.12.2011 vo výške 1 %. K požiadavke žalovaného o možnosť splatenia dlžoby v splátkach uviedla, že aj táto žiadosť je nedôvodná, pretože žalovaný sám uviedol, že požičané peniaze minul v kasíne na hazard, z čoho jednoznačne vyplýva, že peniaze nepotreboval na uspokojovanie svojich základných životných potrieb, čo má zrejme zabezpečené z iných zdrojov. Preto žalobkyňa navrhla rozsudok prvej inštancie potvrdiť v celom rozsahu.

2.4. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že krajský súd výrok rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi 3.500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku považoval za vecne správny, keďže vychádza z riadne zisteného skutkového stavu a je aj správne právne posúdený. Na doplnenie vecnej správnosti tohto výroku rozsudku odvolací súd dodal, že z obsahu spisu, a to zo žaloby žalobkyne ako aj z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným dňa 06.12.2011 ústne zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mu požičala sumu 5.500 eur, čo aj žalovaný písomne potvrdil dňa 06.12.2011 v Potvrdení o výške požičanej sumy a zaviazal sa uvedenú sumu vrátiť do 14.12.2011. Žalovaný vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie dňa 12.10.2017 uviedol, že si je vedomý, že je žalobkyňi dlžný žalovanú sumu, ale nevie to zaplatiť, pretože nemá stály príjem a chcel by to splácať z invalidného dôchodku. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie v zmysle § 181 ods. 2 CSP stranám sporu uviedol, že nárok žalobkyne posudzuje podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka ako zmluvu o pôžičke a že nie je sporné, že strany účastníci konania zmluvu uzatvorili a že žalovaný túto pôžičku žalobkyňi v celom rozsahu nezaplatil. Žalovaný v záverečnom návrhu uviedol, že nesúhlasí s úrokmi, pretože ich mal zahrnuté už do tej sumy 5.500 eur, požičal si len 5.000 eur a úroky boli 500 eur, preto podpísal 5.500 eur. Žalovaný v odvolaní proti prvoinštančnému rozsudku uviedol, že sa obe strany zhodli, že žalobkyňa súhlasila s tým, že sa presunie termín splatnosti sumy 3.500 eur na 14.12.2012. Názor žalovaného, že v prípade predmetnej pôžičky išlo o spotrebiteľský úver medzi stranami, podľa odvolacieho súdu nie je správny, pretože išlo o poskytnutie pôžičky medzi dvoma fyzickými osobami a nie o poskytnutie pôžičky medzi žalobkyňou ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom, keďže žalobkyňa nie je osobou, ktorá by pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

2.5. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok, čo sa týka povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi 3.500 eur potvrdil, avšak rozhodnutie súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do zaplatenia a závislý výrok o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Mal totiž za to, že z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vôbec nevyplýva, ako sa vysporiadal s uvedením právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní dňa 12.10.2017, keď uviedla: „V máji 2012 žalovaný vrátil žalobkyňi 2.000 eur. Zostatok vo výške 3.500 eur doposiaľ nezaplatil. Žalovaný sa v tomto potvrdení zaviazal, že sumu vráti do 14.11.2012“. Pritom žalovaný v odvolaní proti prvoinštančnému rozsudku

uvádzal práve to, že obe strany sa zhodli, že žalobkyňa súhlasila s tým, že sa presunie termín splatnosti sumy 3.500 eur na 14.12.2012. Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie nezaoberal odstránením rozporu medzi tvrdením právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní 12.10.2017, že žalovaný sa v potvrdení zaviazal, že sumu 3.500 eur vráti do 14.12.2012 a skutkovým tvrdením v žalobe, v ktorej žalobkyňa požadovala 9 % úrok z omeškania zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do zaplatenia. Odvolací súd tiež vytkol súdu prvej inštancie, že nevyzval žalobkyňu, resp. jej právneho zástupcu, aby predložili súdu výzvu žalobkyne zo dňa 11.09.2012 adresovanú žalovanému, ktorú síce ako dôkaz v žalobe označili, ale ju k žalobe nepripojili, z ktorej obsahu by sa dalo zistiť, do kedy mal podľa tejto výzvy žalovaný uhradiť žalobkyni požadovanú sumu 3.500 eur. Od zistenia tejto spornej skutočnosti sa potom odvíja aj výška úrokov z omeškania, keďže výška rokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch od 14.12.2011 do 10.07.2012 bola 9 % ročne a od 11.07.2012 do 31.01.2013 bola 8,75 % ročne. Pretože súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie za účelom odstránenia rozporov ohľadne tej skutočnosti, či došlo k dohode medzi stranami sporu o zaplatení sumy 3.500 eur do 14.12.2012 alebo nie, a v prípade, že k dohode nedošlo, by mal žalovaný zaplatiť úrok z omeškania od 15.12.2011, ide nedostatočne zistený skutkový stav majúci za následok nesprávne právne posúdenie, preto odvolací súd napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do zaplatenia a závislom výroku o trovách konania zrušil vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie uložil povinnosť vyžiadať od žalobkyne, resp. jej právneho zástupcu výzvu zo dňa 11.09.2012, ktorou žalovaného po tom, ako jej v máji 2012 uhradil sumu 2.000 eur vyzývala na zaplatenie sumy 3.500 eur a vykonať dokazovanie za účelom zistenia, či došlo k dohode medzi stranami o tom, že žalovaný uhradí žalobkyni sumu 3.500,- eur v lehote do 14.12.2012 a až potom vo veci rozhodne.

3. Po vrátení veci z odvolacieho súdu na súd prvej inštancie bolo povinnosťou súdu opätovne rozhodnúť o žalobkyňou uplatnenom príslušenstve pohľadávky, t. j. o 9 % úroku z omeškania zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do zaplatenia a o trovách konania. Čo sa týka povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni istinu 3.500 eur, v tejto časti odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, o tejto pohľadávke už bolo právoplatne rozhodnuté.

4. Súd prvej inštancie, viazaný pokynom odvolacieho súdu vyzval žalobkyňu cestou jej právneho zástupcu, aby súdu predložila výzvu z 11.9.2012. Súdu bola predložená výzva z 11.09.2012, je to však výzva, ktorou už právny zástupca žalobkyne vyzýva žalovaného na úhradu dlžnej sumy 2.000 eur. Z uvedenej výzvy vyplýva, že ňou právny zástupca žalobkyne vyzýva žalovaného na vrátenie časti pôžičky, ktorá bola žalovanému poskytnutá v celkovej sume 5.500 eur na dobu do 14.12.2011. Žiadna iná lehota splatnosti pôžičky, okrem pôvodne dohodnutého dátumu 14.12.2011 z tejto výzvy nevyplýva. Je pravda, že právny zástupca žalobkyne vo výzve poskytol žalovanému lehotu na úhradenie dlžnej sumy do konca septembra 2012, ale z obsahu tejto výzvy je zrejmé, že lehota bola poskytnutá len z dôvodu, že ak tak žalovaný neurobí, pristúpi žalobkyňa k vymáhaniu dlhu súdnou cestou. Túto výzvu súd vyhodnotil ako predžalobnú výzvu, v ktorej žalobkyňa upozornila žalovaného na dlžobu a na skutočnosť, že ak jej dlžnú pôžičku, resp. jej zostatok v určenej lehote nevráti, podá žalobu na súd. Z uvedenej výzvy nevyplýva, že medzi zmluvnými stranami došlo k zmene pôvodne dohodnutej splatnosti pôžičky 14.12.2011 na iný deň, tak ako to tvrdí žalovaný, alebo že by k zmene splatnosti došlo nejakým iným relevantným spôsobom. To, že k zmene termínu splatnosti pôžičky nijakým spôsobom nedošlo potvrdila aj samotná žalobkyňa na poslednom pojednávaní. A čo sa týka odvolacím súdom vytknutých rozporných tvrdení právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní dňa 12.10.2017, že cit.: „Žalovaný sa v tomto potvrdení zaviazal, že sumu vráti do 14.11.2014“ koniec cit., tak k tomuto práva zástupkyňa žalobkyne uviedla, že toto bolo na pojednávaní uvedené len omylom. Poukázala na to, že zo všetkých listinných dôkazov aj z potvrdenia vyplýva, že pôžička sa mala vrátiť do 14.12.2011 a žiadna iná dohoda splatnosti, resp. dohoda o jej zmene neexistovala.

5. Súd teda dospel k záveru, že pôžička bola splatná tak, ako to vyplýva z potvrdenia zo dňa 06.12.2011, t. j. bola splatná 14.12.2011. Akúkoľvek inú dohodu o lehote splatnosti pôžičky žalobkyňa spochybnila a odmietla. Táto lehota splatnosti vyplýva z predmetného písomného potvrdenia podpísaného žalovaným. Žalovaný síce v konaní tvrdil, že sa obe strany zhodli, že žalobkyňa súhlasila s tým, že sa presunie termín splatnosti sumy 3.500 eur na 14.12.2012, toto svoje tvrdenie však nijakým právne relevantným spôsobom nepreukázal. Preto vychádzajúc z toho, čo bolo v konaní preukázané, má súd zato, že pôžičku mal žalovaný žalobkyni vrátiť do 14.12.2011. Nasledujúcim dňom, t. j. dňom 15.12.2011 sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou nevrátenej časti pôžičky a od nasledujúceho dňa 15.12.2011 mala žalobkyňa nárok na úroky z omeškania z dlžnej sumy až do jej zaplatenia. Žalobkyňa mala nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 vyhl. č. 87/1995 Z. z., v zmysle ktorých bola výška úrokov z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba

ECB platná k prvému dňu meškania. Výška úrokov z omeškania bola k prvému dňu omeškania, t. j. k 15.12.2011 vo výške 9 % ročne. T. j. žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania v správnej výške 9 % ročne. Žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania zo sumy 3.500 eur a ako bolo uvedené, od 15.12.2011 do zaplatenia.

6. Potom, ako bola vec vrátená tunajšiemu súdu, žalovaný predložil na podporu svojich tvrdení súdu dve potvrdenia o výške pôžičky. Jedno zo dňa 06.12.2011 podľa ktorého mu žalobkyňa požičala 5.500 eur a druhé zo dňa 08.11.2011, podľa ktorého mu žalobkyňa požičala ďalších 5.500 eur. Súdu predložil papier s rukou napísaným textom, podľa ktorého 18.11.2011 prevzala „O.“ sumu 5.500 eur. Ďalej predložil doklad o vklade sumy 2.500 eur na účet žalobkyne a tvrdil, že on mal od žalobkyne len dve pôžičky, z ktorých prvú už vrátil dávno. A súčasne tvrdil, že z druhej pôžičky vrátil 2.000 eur v hotovosti a 2.500 eur prevodom na účet žalobkyne, k čomu doložil doklad o vklade sumy 2.500 eur v banke na účet žalobkyne. Čo sa týka žalovanej istiny, táto už predmetom konania po vrátení veci z odvolacieho súdu nebola, touto sa súd už zaoberať nemohol. Čo sa však týka príslušenstva pohľadávky, tak v tejto časti bolo prvé prvoinštančné rozhodnutie súdu zrušené a vrátené na ďalšie konanie, avšak len v tejto zrušenej časti. Preto sa súd zaoberal uvedenými tvrdeniami a dôkazmi predloženými žalovaným na pojednávaní dňa 05.09.2019, ale len vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania. K týmto tvrdeniam a dôkazom, za účelom ich ozrejmenia, bola v konaní vypočutá aj samotná žalobkyňa na pojednávaní dňa 08.10.2019. Žalobkyňa uviedla, že požičala viackrát peniaze žalovanému. Že je pravda, že zvykol s vrátením peňazí párkrát, pár dní meškať, ale vždycky jej peniaze vrátil, až na túto pôžičku. Čo sa týka dokladu, potvrdenia o výške požičanej sumy z 08.11.2011 (č. l. 144), k uvedenému povedala, že tieto si žalovaný od nej požičal a 18.11.2011 ich vrátil, t. j. aj tu meškal s vrátením tri dni, pretože ich mal vrátiť do 15.11.2011. Uviedla, že viac krát nevrátil celú sumu, ale vrátil ju po častiach. A tak to bolo aj v tomto prípade. Uviedla, že mu požičala v decembri 2011 viackrát nejakú sumu a na menšie pôžičky papiere ani nerobili. Žalobkyňa uviedla, že z tej sumy 5.500 eur, ktorej časť je predmetom tohto konania, jej žalovaný vrátil 2.000 eur dňa 16.05.2012, a to vkladom na jej účet. Jednalo sa pritom o pôžičku, ktorú mal vrátiť do 14.12.2011. Toto bolo jediný krát čo vkladal nejaké peniaze na jej účet. Tiež uviedla, že žalovaný sa jej od toho 14.12.2011 vyhýbal a vyhýbal sa aj jej prevádzke. Tých 2.500 eur, ktoré vložil na jej účet, tak z toho sumu 500 eur použila na vyrovnanie pôžičky predchádzajúcej. Jednalo sa o pôžičku, ktorú mu dala medzi 08.11.2011 a tou poslednou pôžičkou, ktorej sa týka tento spor. K tvrdeniu žalovaného, že si od nej požičal peniaze len 2 krát žalobkyňa uviedla, že si požičal viackrát, nielen dvakrát. Aj 20 až 30 krát, ale je pravda, že písomne potvrdené pôžičky žalovaným mala len cca 5-6 krát. Ostatné pôžičky mu dávala bez papierikov na základe dôvery, bol jej stálym zákazníkom 3-4 roky. Na otázku súdu, či z tejto pôžičky 5.500 eur, ktorej časť je predmetom tohto konania, žalovaný zaplatil žalobkyni niečo aj v hotovosti, žalobkyňa uviedla že nie, že jej zaplatil až tým vkladom na účet. Žalobkyňa uviedla, že dva roky čakala, kým jej to dobrovoľne neuhradí, bola trpezlivá, vyzývala ho, prosila ho, ale keďže sa jej zatajoval, inej cesty nebolo. Na otázku súdu, či chce žalobkyňa navrhnúť nejaký dôkaz na preukázanie existencie aj tej inej pôžičky, na ktorú údajne malo byť použitých 500 eur z tých žalovaným zaplatených 2.500 eur, žalobkyňa po porade s právnym zástupcom ďalšie dôkazy nenavrhol.

7. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel prvoinštančný súd k záveru, že v čase splatnosti pôžičky 14.12.2011 bol žalovaný bezpochyby v omeškaní s úhradou sumy 3.500 eur, dokonca v tom čase bol v omeškaní s úhradou celej pôžičky 5.500 eur, pretože jej čiastočnú úhradu vykonal až vyššie uvedeným vkladom dňa 16.5.2012 a to vkladom sumy 2.500 eur na účet žalobkyne. Žalobkyňa si však uplatnila úroky z omeškania síce od 15.12.2011, t. j. od nasledujúceho dňa po dohodnutom dátume splatnosti pôžičky, do zaplatenia, avšak len zo sumy 3.500 eur. Keďže ku dňu 15.12.2011 bol žalovaný s úhradou tejto sumy 3.500 eur v omeškaní, súd žalobkyni priznal zákonný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011. Žalovaný súdu predložil doklad, že 16.05.2012 vložil na účet žalobkyne 2.500 eur a žalobkyňa potvrdila, že z nich 2.000 eur bolo použitých na úhradu časti pôžičky, ktorú podľa potvrdenia zo 06.12.2011 mal žalobkyni vrátiť do 14.12.2011, na úhradu tej sumy, ktorá nie je predmetom tohto konania. Aj keď žalovaný tvrdil, že vklad 2.500 eur bol už druhou úhradou spornej pôžičky, tieto svoje tvrdenia nijakým spôsobom nepreukázal. Preto súd vychádzajúc z toho čo bolo a čo nebolo jednoznačne preukázané, dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal tak ako sa o to snažil, že žalobkyni zo spornej pôžičky vrátil už sumu 4.500 eur (2.000 eur v hotovosti a 2.500 eur). Žalobkyňa hotovostnú čiastočnú úhradu vo výške 2.000 eur poprela a z úhrady 2.500 eur vkladom na jej účet uviedla, že len 2.000 eur z nich bolo použitých na túto pôžičku. A zostatok pôžičky 3.500 eur je predmetom tohto konania. Žalovaný teda nepreukázal, že okrem tej sumy 2.500 eur, zaplatil žalobkyni aj v hotovosti sumu 2.000 eur. Naopak, žalobkyňa v konaní nepreukázala, že z tej úhrady 2.500 eur sa časť vo výške 500 eur týkala nejakého iného peňažného záväzku žalovaného a akého. Preto súd dospel k závetu, že v súčasnosti, t. j. v čase druhého rozhodovania tunajšieho súdu o príslušenstve

pohľadávky, bola zo žalovanej sumy 3500 eur zo strany žalovaného uhradená (okrem sumy 2.000 eur, ktorá od počiatku nebola predmetom tohto konania) dňa 16.05.2012 uhradená aj suma 500 eur. Preto súd o časti, v ktorej bol v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vrátený na ďalšie konanie, rozhodol tak, že žalobkyni priznal úrok z omeškania zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do 16.05.2012 (kedy bolo z tejto sumy uhradených 500 eur) a následne zo sumy 3.000 eur od 17.05.2012 do zaplatenia. Vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 500 eur od 17.05.2012 do zaplatenia súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. Okrem príslušenstva pohľadávky súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Žalobca bol v konaní úspešný takmer v celom rozsahu, žalobe bolo vyhovené takmer v celom rozsahu (žalobkyni bola priznaná celá žalovaná istiny s príslušenstvom a neúspešná bola len v nepatrnej časti úroku z omeškania), preto súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že ich náhradu v celom rozsahu priznal žalobkyni voči v konaní neúspešnejšiemu žalovanému. O konkrétnej výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej a to v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p..

9. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie výlučne v časti úroku z omeškania zo sumy 3.000 eur, pretože túto sumu už žalobkyni vrátil, čo prezentoval i súdu dokladmi z Q. zo dňa 130.4.2018 a 15.06.2018, kde zasielal sumy po 50 eur, dokladom, kde žiadal C. o poskytnutie dokladu o úhrade sumy 2.500 eur zo dňa 16.05.2012, ale C. mu uvedený doklad neposkytla. Preto žiadal súd, aby zaviazal žalobkyňu na predloženie výpisov z jej účtu č. XXX XXX XXX za mesiac máj 2012, ale súd nevykonával dokazovanie navrhnutým smerom. Žalobca nemá doklad o realizovanej platbe cestou C..

10.1. Žalovaný dňa 07.10.2019 predložil súdu žiadosť - ospravedlnenie na pojednávanie na 08.10.2019 zo zdravotných dôvodov a mal za to, že takáto žiadosť je dôvodom na odročenie pojednávania, aby mu bolo umožnené vyjadriť sa na pojednávaní k úhrade sumy 2.500 eur. Súd však žalovanému neoznámil, že napriek ospravedlneniu bude pojednávať v jeho neprítomnosti. Žalovaný je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, s ťažkou vnímateľnosťou, a preto mal za to, že súd pojednávanie odročí.

10.2. Žalovaný vytýkal súdu, že sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal s ospravedlnením žalovaného, ani s dokladmi, ktoré predložil súdu, ani nepožiadala C. o predloženie výpisov o vykonanej úhrade žalovaným v prospech účtu žalobkyne. Žalovaný nemá právny vzťah s C., ktorá mu odmietla predložiť požadované doklady, preto tento úkon vie vykonať len cestou súdu, ktorému je banka povinná predložiť potrebné doklady. V spojení s vyššie uvedeným je zrejmé, žalovanému bolo odňaté ústavné právo na súdnu ochranu. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec znovu vrátiť na doplnenie dokazovania ohľadom úhrady splátky v sume 2.500 eur na účet žalobcu v máji 2012. Podobne súd vôbec nehodnotil dôkazný materiál, a to žalovaným predložené doklady o vklade súm po 50 eur v prospech účtu žalobcu, ako splátku dlžnej sumy.

11.1. Žalobkyňa sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne vyjadrila k odvolaniu žalovaného, ktoré považuje za nedôvodné a nesprávne. Žalovaný v odvolaní najmä namieta, že zaplatil žalobkyni sumu 2.500 eur na účet, pričom táto suma bola zohľadnená už pri podaní žaloby, z ktorej vyplýva, že požičaná bola suma 5.500 eur, avšak žalovaný časť tejto pôžičky v sume 2.000 eur vrátil, a preto bola žalovaná suma 3.500 eur. V tejto súvislosti uviedla, že rozhodnutie v danej veci čo do istiny je právoplatné, sporný zostal len úrok z omeškania, o ktorom prvostupňový súd rozhodol po vrátení veci Krajským súdom v Nitre.

11.2. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že sa uskutočnilo pojednávanie dňa 08.10.2019 bez jeho prítomnosti aj napriek tomu, že žalovaný tvrdí, že ospravedlnil svoju neúčast' zo zdravotných dôvodov, je žalobkyňa toho názoru, že prvostupňový súd postupoval správne a zákonne, keď vo veci pojednával a rozhodol dňa 08.10.2019. Žalovaný sa snaží svojimi vyjadreniami len oddialiť plnenie si svojich povinností voči žalobkyni, na čo využíva všetky prostriedky, vrátane odvolávania sa voči rozhodnutiam, pričom jeho tvrdenia sú účelové. Navrhla, aby odvolanie žalovaného bolo zamietnuté a žalobkyni bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

12.1. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne písomne vyjadril prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu o tom, že je dlžníkom sumy 3.500 eur. U. O. má psychické problémy v tom, že nevie si rýchle určité veci rozpamätať a trvá mu to dlhšie čo bolo i v tomto prípade, keď nevedel na pojednávaní uviesť presne akú sumu zaplatil a kedy, preto musel navštíviť banku a tieto skutočnosti si pripomenúť. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne, že požičala žalovanému sumu 5.500 eur, z čoho jej žalovaný vrátil v hotovosti sumu 2.000 eur a dlžná suma zostala 3.500 eur. Nespornou sumou zaplatenou v hotovosti bola suma 2.000 eur.

12.2. Ďalej uviedol, že žalovaný na pojednávaní dňa 05.09.2019 predložil potvrdenie, že dňa 16.05.2012 zaplatil na účet žalobkyne, č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX sumu 2.500 eur. Ďalej doklady o

zaplatení súm 2 x 50 eur, teda celkovo zaplatil sumu 4.600 eur. Keďže žalobkyňa na pojednávaní nebola, požiadal súd, aby vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, resp. vyžiadal od banky potvrdenie, kto je majiteľom účtu a či uvedená suma jej bola pripísaná na účet. Následne dňa 08.10.2019 sa žalovaný ospravedlnil na pojednávanie pre chorobu, pričom mal záujem, aby bol účastný na pojednávaní, aby mal prehľad o vysporiadaní sa žalobkyne s predloženými dokladmi. Súd napriek ospravedlneniu vec rozhodol ako keby nič nezaplatil. Žalovaný je invalidný dôchodca, ako je uvedené, má problémy s vyjadrovaním a myslením, preto súd mal odročiť pojednávanie, alebo mu ustanoviť právneho zástupcu, čo nevykonal. Súd v danej veci mal povinnosť sa vysporiadať so spornými skutočnosťami a logicky tieto vysvetliť v rozsudku, čo nevykonal, a preto je sporný rozsudok nepreskúmateľný. Žalovaný v tomto štádiu konania nevie prečo súd nezohľadnil sumu 2.500 eur a 2 x 50 eur, ktorú sumu žalovaný neuviedol v pôvodnom konaní z dôvodov ako sú vyššie uvedené. Žalovaný má za to, že dokladom z banky jednoznačne preukázal, že nie je dlžný sumu 3.500 eur, ako to uvádza žalobca. V prípade, ak tam bolo niečo sporné, mal súd mu túto skutočnosť uviesť a umožniť mu, aby sa k veci vyjadril, čo súd nevykonal. Na základe uvedeného navrhuje rozhodnúť tak, ako je uvedené v odvolaní.

13. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a že spĺňa náležitosti odvolania v zmysle § 363 CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je odvolaním žalovaného proti napadnutému vyhovujúcemu výroku I. o úroku z omeškania a závislému výroku III. o náhrade trov konania vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku.

14.1. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14.2. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

14.3. V ustanovení § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

15. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Súd prvej inštancie v predmetnej veci vykonal potrebné dokazovanie zamerajúc sa na riadne zistenie skutkového stavu veci, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam a následne dospel aj k správne právnemu záveru, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do 16.05.2012 a zo sumy 3.000 eur od 17.05.2012 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

16.1. Odvolací súd v zmysle § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a je toho názoru, že všetky dôvody, ktoré žalovaný uvádzal v odvolaní vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a druhoinsčančné konanie tvoria jeden celok.

17.1. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa v odvolaní žalovaného namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v ust. § 220 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúci prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe o zaplatenie úrokov z omeškania z právoplatne priznanej sumy 3.500 eur za obdobie od 05.12.2011 do 16.05.2012 a od 17.05.2012 do zaplatenia zo sumy 3.000 eur vyhovel. V žiadnom prípade nie je možné napadnutý výrok rozsudku o úrokoch z omeškania považovať za nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie tiež v odôvodnení uviedol, prečo žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 500 eur od 17.05.2012 do zaplatenia zamietol, avšak tento II. výrok napadnutého rozsudku nebol predmetom odvolacieho prieskumu, pretože žalobkyňa sa neodvolala.

17.2. Na margo vecnej správnosti odvolaním žalovaného napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že predmetom odvolacieho konania už nebola istina v sume 3.500 eur, pretože o tej už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 12. októbra 2017, č. k. 5Csp/88/2017-37, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. marca 2019, č. k. 5Co/66/2019-115.

18. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

19.1. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta, že je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, pretože on sa ospravedlnil na pojednávanie 08.10.2019 zo zdravotných dôvodov a mal za to, že takáto žiadosť je dôvodom na odročenie pojednávania, aby mu bolo umožnené vyjadriť sa na pojednávaní k úhrade sumy 2.500 eur, ale súd prvej inštancie mu neoznámil, že napriek ospravedlneniu bude pojednávať v jeho neprítomnosti, čím mu bolo odňaté ústavné právo na súdnu ochranu, k tomu odvolací súd uvádza, že tento argument žalovaného nie je opodstatnený, pretože žalovaný sa síce ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní dňa 08.10.2019, ale nepožiadaval o odročenie pojednávania a opätovné vyjadrovanie sa k úhrade sumy 2.500 eur by bolo právne irelevantné, keďže o žalobkyňou požadovanej istine 3.500 eur už bolo predtým právoplatne rozhodnuté (pozri bod 17.2 tohto odôvodnenia rozsudku) a povinnosťou súdu prvej inštancie bolo rozhodnúť o žalobkyňou uplatnenom príslušenstve, t. j. o 9 % úroku z omeškania zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do zaplatenia a o trovách konania.

19.2. Súd prvej inštancie správne rozhodol aj o náhrade trov konania, keď v konaní úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, lebo žalobkyňa bol neúspešná len v nepatrnej časti úroku z omeškania.

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. ako vecne správny potvrdil.

21.1. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni voči žalovanému priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania ako procesne úspešnej strane v odvolacom konaní.

21.2. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).